

KIEMERS

Kiemers

JULIA SCHOLTENS-DIBBETS

Schrijver: Julia Scholtens-Dibbets

Coverontwerp: Floriske Meindertsma

ISBN 9789403891323 (3de druk)

ISBN 9789403889283 (e-book 3de druk)

©2026 Julia Scholtens-Dibbets

Voorwoord

Soms begin je aan iets wat een hele opgave blijkt te zijn. Een jarenproject met ups en downs, maar de aanhouder wint. Ik wil voornamelijk mijn moeder en mijn vriend bedanken voor elke keer dat duwtje in de rug om verder te schrijven. Daarnaast wil ik de vrienden en familie bedanken die mijn proefkonijn wilden zijn. Hun enthousiaste reacties hielden mijn motivatie hoog. Bedankt aan iedereen die mij heeft geholpen dit boek vorm te geven.

Als cadeautje voor mijn moeders vijftigste verjaardag is hier mijn eerste volledig voltooide boek. Ik hoop dat je het leuk vindt.

januari 2017

Inmiddels zijn we alweer een paar jaar verder, voordat ik eindelijk het lef heb om het te delen met de rest van de wereld. Ik hoop meer mensen blij te kunnen maken met het lezen van mijn boek.

februari 2024

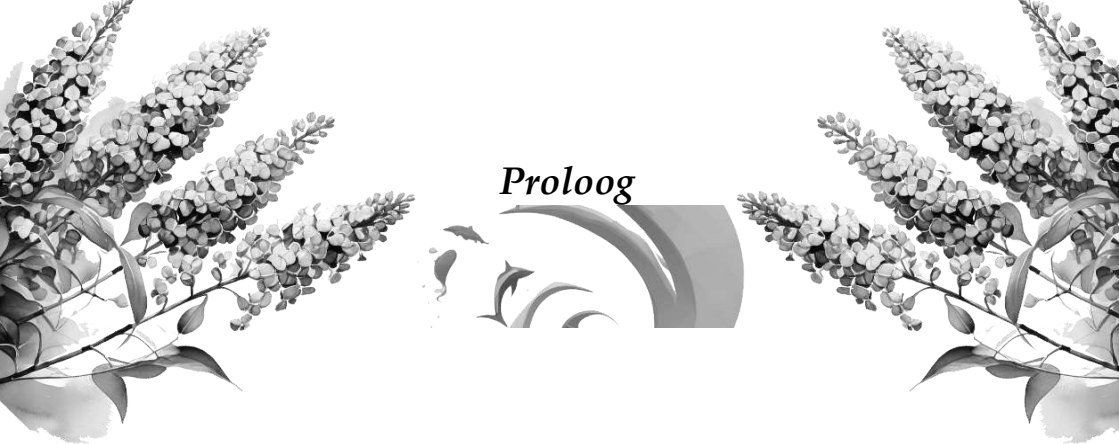
Omdat dit verhaal is geschreven voordat de leeftijdsgrens voor alcohol naar achttien jaar werd verhoogd, komen er scènes in voor die niet helemaal overeenkomen met de huidige regels. Ik wil benadrukken dat dit boek een product is van zijn tijd en dat het gebruik van alcohol door minderjarigen niet wordt aangemoedigd.

Heel veel leesplezier!

Julia Scholtens – Dibbets

Proloog

Wat als je iemand tegenkomt die je koste wat het kost wilt vermoorden?

Waarom begint elk boek ongeveer op dezelfde manier? Een vrij simpele vraag. Dat is nou eenmaal de verwachting van mensen, want zij verwachten dat je begint met een logisch begin. Een begin dat begrepen kan worden. Stel je voor wat er zou gebeuren, als ik begon met het einde. Als je het hele verhaal al wist, voordat je überhaupt bent begonnen met lezen. Zou je het boek weggleggen, of zou je toch nieuwsgierig worden? Nieuwsgierig waarom ik met het einde van een boek ben begonnen en niet met het begin.

Ik kan die vraag nog honderd keer aan mezelf stellen, maar eigenlijk weet ik het antwoord al. Mensen willen logica in hun leven. Logica is hun enige houvast, want zonder, zouden we gek worden. Als je 's ochtends vroeg wakker zou worden met het besef dat opeens je hele wereld omgedraaid is, wat zou je dan doen? Chaos, complete chaos, dat zou er ontstaan.

Precies wat er in mijn hoofd is gebeurd. Daarom kan ik niet verder, schat. Ik hoop dat je het begrijpt. Die chaos in mijn hoofd maakt me gek, vermoordt me. Als ik nu niets doe, ben ik bang dat ik jou wat aandoe. Dat ik diegene van wie ik het meest houd, iets aandoe, en dat zal ik mezelf nooit vergeven. Ik weet dat je een sterke vrouw zult

worden en ik ben trots op je. Dat zal ik altijd blijven. Dit boek heb ik voor jou geschreven, zodat je hopelijk kunt begrijpen waarom ik niet meer verder kon en waarom ik je in de steek moest laten.

Wees sterk, meisje. Laat de wereld zien dat je sterker bent dan je moeder.

Het boek glipte tussen mijn bezwete, trillende vingers door, viel met een luide klap op het laminaat en dat was het moment waarop ik begon te krijsen. Tranen stroomden over mijn wangen, terwijl ik naar de lege ogen van mijn moeder keek.

Ze lag met een vredige glimlach om haar lippen op het tweepersoonsbed van mijn ouders, met de lege medicijnenpotjes naast haar op het nachtkastje, alsof het de normaalste zaak van de wereld was.

Ik was me vaag bewust van de gespierde armen die me omklemden en me zachtjes bij het bed wegtrokken. De armen draaiden me om en ik keek recht in het van pijn vertrokken gezicht van mijn vader. Daardoor was ik op slag stil.

Ik wist niet hoe lang ik daar gestaan had. Lang genoeg dat mijn vader gewaarschuwd had kunnen worden en van zijn werk naar huis had kunnen rijden.

‘Lilly, oh meisje toch,’ zei hij zacht, terwijl hij me dichterbij in zijn armen trok. Die woorden waren genoeg om me opnieuw aan het huilen te maken en ik snikte ongecontroleerd. Mijn blik ging naar de deur, waar ik de

buurvrouw nerveus door het kiertje in de deuropening zag kijken.

‘Ik heb een ambulance gebeld.’ Ze draaide haar hoofd weg, waarschijnlijk om te voorkomen dat ik de tranen in haar ogen zou zien. Maar in plaats daarvan zag ik het wit van haar knokkels, doordat ze zo hard in de deurklink kneep.

De deur piepte toen ze hem weer wat verder dichttrok. Het leek net alsof ze niet wilde zien wat er zich voor haar had afgespeeld. Iets wat een film of een boek spannend maakte, maar wat een nachtmerrie was in de echte wereld.

Dit was wat je niemand toewenste en ik wist dat onze buurvrouw met mij meeleefde. Dat ze het verschrikkelijk vond dat ik verder moest zonder mijn moeder. Maar zou ze het stiekem niet leuk vinden dat mijn vader nu weer vrijgezel was? Nee, zo mocht ik niet denken.

Mijn gedachten gingen naar het boek, terwijl ik naar de buurvrouw keek. Het boek dat ik uit mijn handen had laten vallen. Ik maakte me los uit de omhelzing van mijn vader en griste het van de grond. Het gezicht van mijn vader veranderde voortdurend van de ene uitdrukking in de andere. Ik zag dat hij helemaal van slag was, maar dat hij nog niet goed kon beseffen wat er was gebeurd.

Tenminste, dat dacht ik eruit op te kunnen maken, en ik kende hem lang genoeg om dat te kunnen. Hij had mij immers samen met mijn moeder verwekt. Mijn moeder...

Mijn zweterige handen omklemden koortsachtig het boek. Dit was van mij. Dit boek zou niemand mij meer afpakken.

‘Wat heb je daar?’ Mijn vaders stem klonk vol emotie. ‘Niets,’ siste ik bits. Dat was niet eerlijk, maar het kon me echt niet schelen. Er flitste nog meer pijn op het gezicht van mijn vader toen ik om hem heen rende, de kamer van mijn ouders uit. Daarbij liep ik bijna onze buurvrouw omver, die me geschokt aankeek, waardoor ik het idee kreeg dat ze een spook had gezien, maar ook dat liet me koud. Niets kon me meer schelen. De hele wereld kon van mijn part de pot op. Ik sloot me op in mijn kamer en viel snikkend op mijn bed. Daar kwam ik niet meer vandaan—ook niet toen ik hoorde hoe mijn moeder de trap afgedragen werd. Woede overspoelde me, want ze was mijn moeder niet meer. Alleen maar een leeg omhulsel.

"Mensen willen logica in hun leven; het is hun enige houvast. Want als er geen logica meer zou zijn, zouden we gek worden. Maar wat als je hele wereld plotseling is omgedraaid en er complete chaos ontstaat? Ik schreef dit voor jou, zodat je kunt begrijpen waarom ik niet meer verder kon. Wees sterk, meisje."

Hoofdstuk Een

Utrecht

‘Hoe voel je je, Lilly?’ Mijn therapeut keek me over zijn brillenglazen aan.

Ik trok ongeïnteresseerd mijn wenkbrauwen op. Hij was zo’n typische therapeut, iemand waar het woord ‘therapeut’ op zijn voorhoofd geschreven kon worden. Hij droeg een pak, wat hem een nette uitstraling moest geven, maar dat mislukte grandioos door zijn piekerige haren dat alle kanten op sprong. Hij had het geprobeerd te fatsoeneren met een veel te grote hoeveelheid gel, die nog net niet van zijn haren in zijn ogen droop. Zijn bril maakte het plaatje helemaal af, want er stonden zebrastrepen op. Ja, serieus, zebrastrepen...

Ik kreeg al de kriebels van hem zodra ik de deur van zijn spreekkamer opendeed, en dat ging ook niet meer weg, totdat ik die deur weer achter me dichttrok.

‘Hoe voel je je, Lilly?’

Ik knarste even met mijn tanden, omdat hij zijn vraag onverstoorbaar herhaalde. Ik overwoog wat ik nu weer

voor onzin uit moest kramen. Toen zette ik een gemaakte glimlach op mijn gezicht en keek hem aan.

‘Prima. Perfect. Kan niet beter.’ Het leverde enkel een grijns op zijn gezicht op.

Toen zuchtte hij en schudde zijn hoofd, een teken dat hij moe van me werd. Ik keek hem uitdagend aan en smeekte hem onbewust bijna om op mijn antwoord te reageren.

‘Nu even serieus, Lilly.’

Ik nam hem in mij op met een gekwetste uitdrukking op mijn gezicht. ‘Wilt u beweren dat ik lieg?’

Hij schudde zijn hoofd, met een onverstoorbare blik in zijn ogen.

‘Jawel, dat doet u wel,’ zei ik. Ik zou zweren dat hij op dat moment met zijn ogen had gerold als dat niet compleet tegen de regels van zijn baan inging.

‘Lilly, ik ben hier om jou te helpen, maar dan moet je wel eerlijk tegen me zijn.’

Ha, daar had ik hem. Versprak hij zich daar toch even mooi.

‘Dus u wilt beweren dat ik lieg? Net zoals u liegt dat u mij wilt helpen. U geniet gewoon van het gezeik van andere mensen. Daar heeft u plezier in, omdat het uzelf niet is overkomen. Daarom zit u hier, omdat het u een goed gevoel geeft over uw eigen perfecte leventje.’

Hij duwde zijn zebrastrepen-bril verder op zijn neus. Dat gebaar had ik inmiddels ook ontcijferd. Hij deed dat alleen als hij echt heel kwaad was en ik te ver was gegaan. ‘Lilly...’ zei hij.

Ik liet hem niet uitpraten. ‘Een goede dag nog, meneer.’

Hij hield zijn mond verder. Ook toen ik met veel kabaal de leren stoel achteruitschoof en naar de deur liep. Ik liet de deur met een harde klap achter me dichtvallen. Even genoot ik van het voldane gevoel. Ik liet me niet commanderen. Dat gevoel verwaterde al snel toen ik mijn vader in de wachtkamer zag zitten.

Sinds de dood van mijn moeder verzorgde hij zichzelf veel minder goed. Hij schoor zich alleen als zijn baard zo lang werd dat het hem in de weg ging zitten. Hij ging gewoon naar zijn werk, maar de vrolijke man die mij altijd aan het lachen had kunnen maken, was verdwenen.

Hij keek op van de krant die hij aan het lezen was toen hij doorhad dat ik terug was. 'Hoe ging het?' Een glimlachje speelde om zijn lippen.

'Super, kon niet beter.' Ik wilde er geen minuut langer blijven, dus pakte ik hem bij de hand en leidde hem het gebouw uit. 'Het heeft me weer goed geholpen, pap.'

Hij glimlachte nog een keer. Mijn hele leven draaide om die kleine glimlachjes. Daarom kon ik glashard tegen hem liegen zonder ook maar met mijn ogen te knippen.

We liepen zwijgend naar de auto. Mijn vader bracht me naar school en ook tijdens de autorit zeiden we verder geen woord. Ik keek de hele weg naar de huizen die voorbijschoten. Dat waren huizen met complete gezinnen. Gezinnen die gelukkig konden zijn.

Mijn vader stopte pal voor de school en ik sprong de auto uit zonder hem gedag te zeggen. De rit naar school had me in een pesthumeur gebracht. Ik liep het schoolplein op—voor zover je het een schoolplein kon noemen, want het stelde niet zo veel voor. Eigenlijk was het een plein met stenen, waar ze een enkele boom hadden laten staan en een rij houten bankjes hadden getimmerd. Er stond een bordje bij dat het milieuvriendelijk was. Ik vroeg me elke keer weer af wie ze dat wijs probeerden te maken, of dat het ze gewoon een goed gevoel gaf. Milieuvriendelijk? Ze hadden er bomen voor gekapt! In mijn ogen was het in ieder geval niet geloofwaardig.

Het was niet druk op het schoolplein. De meeste leerlingen zaten binnen, omdat het best koud was. Het was dan wel weer bijna lente, maar toch lag er een laagje vorst op de takken van de bomen en op het dak van de school. Ons clubje stond eigenlijk altijd buiten op elkaar te wachten, en het duurde niet lang voordat ik ze op ons gebruikelijke plekje zag staan. Eén van mijn vriendinnen verstopte zich snel achter de boom die midden op het schoolplein stond. Ondanks mijn slechte humeur moest ik erom lachen.

‘Verstop je voor Lilly, voordat ze je kan belagen met haar negatieve opmerkingen!’ Ze besprong me met een oergeluid, toen ik langs de boom probeerde te glippen.

‘Melanie, hou je kop.’

Ze deed net alsof ze compleet geschokt op de grond viel, toen ik haar lachend van mijn rug afschudde. ‘Oh nee! Ze zei mijn hele naam. Dit is zeer ernstig!’

Ze worstelde zich gillend onder me vandaan toen ik bovenop haar dook om haar in haar zij te porren. Terwijl ik dit deed, besepte ik dat ze mijn humeur had opgeklaard zoals alleen Mel dat kon.

Mijn ogen vielen op het raam van de kantine, waar een paar klasgenoten afkeurend naar buiten zaten te staren. Dat deed me niets, want dat gebeurde zo vaak. Ik vond de meeste klasgenoten maar arrogant en ik ging eigenlijk niet met ze om. Het enige wat mij interesseerde was hoe mijn vriendinnen mij probeerden op te vrolijken.

Mira sprong op mij, wat aanleiding gaf voor Helen om boven op Mira te springen. Hierdoor ontstond er een gillende bitchfight midden op het schoolplein, totdat mevrouw Panson met een chagrijnig gezicht onze kant op kwam.

‘Dames, kunnen jullie je alsjeblieft als zestienjarigen gedragen en niet als een stelletje kleuters?’

We wierpen elkaar een ‘heb je haar weer’-blik toe en veinsden allemaal onschuld naar mevrouw Panson.

‘Maar natuurlijk, mevrouw. Sorry dat we uw ochtendslaapje hebben verstoord.’ Het hoofd van mevrouw Panson liep rood aan toen Melanie kalm het zand van haar broek stond te kloppen terwijl ze dat zei.

‘Jongedame!’ Er straalde woede van de lerares af, gericht op Melanie.

‘Ik heet Melanie, mevrouw.’

Mevrouw Pansons hoofd werd nog roder. ‘Melanie Bakker, als je zo doorgaat, wordt dat nablijven voor jou.’

Het viel me op dat haar woede om zou slaan in een uitbarsting en dat ze haar zelfbeheersing aan het verliezen was. Dus greep ik in. 'Ach, maar mevrouw, we oefenen voor een nieuwe scène van het toneelstuk. Waardeert u onze inzet niet?'

De kwade blik van mevrouw Panson richtte zich nu op mij. 'Lilly, jij mag de intro vandaag doen, aangezien jullie je zo goed voorbereid hebben.' Met die woorden liep ze kwaad weg.

Ik kreunde zachtjes en gelach van Mel, Mira en Helen barstte achter me uit. 'Bedankt voor jullie steun.'

Mel gaf me een por. 'Beter dan nablijven.'

Ik haalde mijn schouders op, want dat was waar. Mevrouw Panson liep de school binnen, maar bij de deur draaide ze zich weer naar ons om.

'En ik zou maar opschieten, anders komen jullie te laat.' Ze stond met haar vinger op haar horloge te tikken.

We namen haastig afscheid van elkaar, en Mel en ik renden achter haar aan naar het theaterlokaal.

Het theaterlokaal was eigenlijk een toneelzaal, maar er hing ook een beamer voor het geval mevrouw Panson theorie wilde behandelen. Al deed ze dat niet vaak, want meestal bestond een les uit acteren. Ze vond dat je eigenlijk alleen op die manier feeling kon krijgen voor toneel.

Mijn klasgenoten waren op de eerste rij geploft, terwijl ze keken naar de intro.

Ik viel op mijn knieën voor Jimmy. 'Laat me alsjeblieft niet in de steek.' Ik zag de hele tijd zijn mondhoeken bewegen, omdat hij het allemaal erg grappig leek te

vinden. Hij deed dat wel subtiel, zodat mevrouw Panson het niet opmerkte.

‘Ik kan het niet meer, Valerie.’

Ik greep zijn hand, die zweterig aanvoelde. Dat kwam doordat mevrouw Panson niet van kou hield en de kachel altijd op volle kracht aan had staan. Je moest je dus niet te druk maken in haar lokaal, want dan kreeg je hoofdpijn van de hitte. Dat was natuurlijk lastig in een theaterles, waar van je verwacht werd dat je actief deelnam aan de les.

‘Alsjeblieft, Sander, alsjeblieft.’ Ik moest me inhouden om hem niet kwaad aan te kijken, toen ik zag dat hij ernstig zijn hoofd schudde, maar ondertussen stiekem zijn mondhoeken omhoogtrok.

‘Je bent een slet, Valerie, want je hebt me weer bedrogen.’

Ik sloeg mijn handen voor mijn ogen en vervloekte mevrouw Panson voor het stuk dat ze had uitgekozen. Ik snikte en Jimmy trok mijn handen voor mijn ogen weg.

‘Ik wil dat je me aankijkt als ik dit zeg, Valerie. Je bent een hoer. Iedereen weet dat, want je speelt met de gevoelens van mensen. Je geeft er niet eens om. Dus doe nu niet alsof het je wat kan schelen.’ Jimmy liet mijn handen los en draaide zich om, weglappend en tussen de coulissen verdwijnend.

‘Sander!’, schreeuwde ik hem na met een gemaakte trilling in mijn stem. Daardoor begonnen een aantal klasgenoten te gniffelen. Ze vonden dit blijkbaar net zo grappig als Jimmy, aangezien ik hier compleet voor paal werd gezet.

‘Ik hou van je!’

Mevrouw Panson klapte in haar handen. ‘Prachtig, prachtig!’

Ze trok me ruw overeind en duwde me naar het trappetje van het podium. Ik liep het trappetje af en plofte in een van de stoffen stoelen naast Mel. Jimmy ging naast me zitten en ik keek hem dreigend aan.

‘Ik snap niet waarom jij altijd zo goed bent.’

Hij schoot in de lach, waardoor er een paar jaloerse blikken mijn kant op geworpen werden. Veel meisjes vonden Jimmy leuk, maar hij had alleen oog voor mij. Hij bood zich alleen maar vrijwillig aan, wanneer ik een stuk moest spelen. Daardoor was ik niet veel op hun aanbiddingslijst gestegen.

‘Om jou te treiteren natuurlijk, want ik vind het geweldig als ik in één van jouw straffen mee mag spelen.’

Ik stompte hem hard tegen zijn schouder.

‘Auw!’

Mevrouw Panson keek onze kant op. ‘Het stuk is afgelopen, dus jullie mogen weer normaal tegen elkaar doen,’ zei ze poeslief.

Mel sloeg haar hand voor haar mond om het niet uit te proesten, en daarom gaf ik haar ook een stomp.

‘Lilly McLeen! Nog één keer, en je mag alsnog nablijven!’

Ik vouwde mijn handen samen op mijn schoot en keek mevrouw Panson aan. ‘Ja, mevrouw.’

Ze leek even van haar stuk gebracht door mijn toegeeflijkheid. Ook Mel en Jimmy keken me vol ongeloof

aan. Ik kon alleen maar grijnzen. Heerlijk, als je iedereen zo kon verrassen, waardoor ze niets meer wisten te zeggen. Dat hadden ze met zijn allen wel even verdiend.

‘Goed. Ik wil jullie mededelen dat wij een stuk mogen opvoeren in het theater van de stad.’

Meteen begon iedereen door elkaar te praten. Ik zag klasgenoten naar ons kijken en dat was nog zo’n jaloeziefactor. Ze wisten dat wij een grote kans hadden op een rol.

‘Zei ze dat nou echt?’ Mel schreeuwde zo hard in mijn oor dat ik in elkaar kromp. Soms had ze niet door hoe hard ze eigenlijk schreeuwde. Dan piepte je oor daarna nog ongeveer vijf minuten.

‘Nee, je fantasie slaat op hol.’ Ze sprong overeind en greep mijn armen om rondjes met me door de ruimte te springen, toen ik haar vraag droogjes beantwoordde. Dat gaf Jimmy blijkbaar aanleiding om me op te tillen en me door de lucht te zwieren.

‘Je wordt een ster.’ Hij zette me weer op de grond en er lag een ondeugende fonkeling in zijn groene ogen.

‘Als je dat nog één keer doet, vermoord ik je.’ Ik keek hem dreigend aan, maar Jimmy lachte er alleen maar om. Hij was wel wat gewend, maar mevrouw Panson keek me echter ook dreigend aan. Ze hield er niet van als ik zulke uitspraken deed.

‘Ja, Lilly. Je moet voor een hoofdrol gaan.’ Mel stond nog steeds naast me te springen.

‘Ooh jemig, jullie zijn onmogelijk. Heeft iemand ooit wel eens bedacht dat ik dat misschien helemaal niet wil?’

Mel duwde me terug in mijn stoel. 'Ja, dat wil je wel.'

Ik zuchtte, omdat ik toch geen keuze had. Zeker niet wanneer Mel iets in haar hoofd had. Ze was spontaan en altijd vrolijk, maar ook brutaal en zo koppig als een ezel. Daarom mocht ik haar zo graag: ze had me door alles heen geloodst. Ze gaf me een schop onder mijn kont als ik die nodig had. Ze had me overal meegeholpen.

'Waarom zit je me zo aan te gapen?'

Ik lachte om haar pruilende gezicht en trok haar ook naast me op haar stoel. 'Ik heb geen keuze, hè?'

Ze schudde al met haar hoofd voordat ik mijn zin afgemaakt had. 'Nee, natuurlijk niet. Je doet gewoon mee.'

Mevrouw Panson stond ons nog steeds aan te kijken. Ik twijfelde er niet aan dat ze ons gesprek volgde.

'Alleen als jij ook meedoet?'

Mel knikte meteen. 'Natuurlijk.'

Mel zou perfect geschikt zijn voor een hoofdrol, want ze was niet bang om op het podium te staan. Daarnaast was ze knap. Héél knap. Ze had goudblonde haren dat net over haar schouders viel, haar ogen waren blauw met een grijze tint. Bovendien had ze al bijna het lichaam van een volwassen vrouw. Iedereen wilde altijd met haar dansen, maar Mel trok zich daar niets van aan. Ze leek totaal niet geïnteresseerd in jongens. Na de zoveelste afwijzing hadden de jongens in de stad het opgegeven bij haar. Ze lieten haar met rust, maar toch werd er vaak genoeg een blik op haar geworpen.

Ik vond mezelf daarentegen maar een grijze muis. Al beweerde Mel bij hoog en laag dat ik knapper was dan zij.

Ook Jimmy zou makkelijk een hoofdrol kunnen krijgen met zijn groene ogen en donkerblonde haren. Hij viel wel onder de categorie knappe jongens op onze school.

Het drong langzaam tot me door dat het stil geworden was in de klas. Mevrouw Panson had iets uit haar tas gepakt en iedereen zat haar afwachgend aan te kijken. Er lag een glimlach om haar lippen, terwijl ze langs de leerlingen ging. We kregen een papier en een boekje in onze handen geduwd.

‘Ik wil dat jullie de rollen doorlezen en opschrijven wie jullie graag willen zijn. Ik neem dat allemaal goed door en de volgende les krijgen jullie te horen wie welke rol krijgt.’

Ik pakte een pen uit mijn schooltas en begon de rollen door te lezen. Er stonden leuke rollen tussen, maar vooral de rol van het dienstmeisje sprak me aan. Mel zat over mijn schouder mee te lezen.

‘Ja, wat een goed idee! Dan schrijf ik de rol van prinses op. Zij zijn de beste vriendinnen en dan kan Jimmy de rol van prins wel op zich nemen.’

Ik moest lachen om haar uitbundigheid. Het was helemaal niet zeker welke rollen we kregen. Toch schreven we die rollen bovenaan ons lijstje. De meeste papieren en boekjes werden weer bij mevrouw Panson ingeleverd en ook ik gaf het weer aan haar terug.

Ze stopte alles weer in haar tas en klapte in haar handen. ‘Tot de volgende les.’

Het geluid van het inklappen van de stoelen klonk door het lokaal, terwijl iedereen opstond. De stoelen leken op